

Свѣтославъ нѣмалъ надеждѣ, че ще побѣди; нѣ въ неговѣ рѣцѣ была сѣдѣ-та на Бѣлгарїѣ и на Рѣйнѣ.

— Заклучи миръ, княже; доста крѣвь е вече пролѣна на нашѣ-тѣ землѣ, дѣмалъ Воинѣ. Огради само съ твоѣ застѣпленїе Борисовѣ-тѣ дѣржавѣ отъ насилїе!

Свѣтославъ сѣ склони на миръ и прѣти посланници Цимисхїю да кажѣтъ, какво той съ всичкѣ-тѣ си войскѣ ще остави Бѣлгарїѣ, ако Цимисхїй поврати Бѣлгарскїй прѣстолъ царю Борисѣ.

Цимисхїй сѣ зарадвалъ на това прѣдложенїе и казалъ, какъ жѣлае лично да сѣ види съ великїй князь Рѣсскїй.

Горделиви-ти Грѣци мыслили да удивѣтъ Рѣссы-ты съ свое-то богатство, тѣржество и великолѣпїе, та искали въ поле-то, междѣ Грѣцкѣ-тѣ и Рѣсскѣ-тѣ войскѣ, да направѣтъ великолѣпно позорище за сѣтаванїе на владѣтели-ты; нѣ Свѣтославъ казалъ, че ще сѣ остави съ Цимисхїа на бѣгѣ на Дѣнава.

Свѣтославъ дойде на урѣчено-то мѣсто на корабъ въ пѣтническы дѣрѣхы, и безъ най малкъ показъ на достоинство-то си; самъ си теглилъ лопаты-ты и приближилъ сѣ при бѣгѣ, кога наближилъ до него Цимисхїй въ великолѣпно царско облѣкло, придрѣженъ отъ дворскы голѣмци и тѣлохранители-ты си въ богаты дѣрѣхы.

Цимисхїй слѣзе отъ конѣ, а Свѣтославъ сѣ-